

Новы сябар

Раніцай у панядзелак Маша прачнулася з незвычайным для сябе адчуваннем. Яна яшчэ не расплюшчыла вочы, а ёй ужо здавалася, што павінна здарыцца нешта вельмі добрае і радаснае. Маша зірнула ў акно: весела свяціла сонейка, надвор'е было цёплае. Настрой у дзяўчынкі бадзёры і ўзнёслы, як на вялікае свята. Ахопленая незвычайным прадчуваннем, яна адчыніла акно і глянула на двор. Там усё было па-ранейшаму.

– Што ж са мной такое? – прамовіла Маша. – Сёння ж панядзелак, пачатак цяжкага вучэбнага тыдня. Але нешта павінна здарыцца. Вось-вось...

Дзяўчынка пачала збірацца ў школу. Другім урокам была кантрольная па матэматыцы. Ды настрой Машы не быў сапсаваны:

– А можа, кантрольную адменяць? Ці заданні будуць лёгкімі? Нездарма ж у мяне незвычайнае прадчуванне.

Прайшла матэматыка, усе астатнія ўрокі... Усё было, як заўсёды. А гэтае пачуццё, што павінна нешта адбыцца, не знікла. Быццам шукаючы пацвярджэнне сваім здагадкам, Маша назірала за сябрамі, аднакласнікамі, настаўнікамі. Ды ўсе займаліся сваімі справамі, да Машыных пачуццяў нікому не было справы. Толькі сяброўка Каця няпэўна хмыкнула, слухаючы яе разважанні:

– Можа, тэлефон новы падораць?

– Магчыма, – няўпэўнена адказала Маша.

Але яна ведала, што справа не ў падарунках. Рэчы ёй дарылі часта, а такое пачуццё было ўпершыню.

Вяртаючыся дадому, дзяўчынка ўважліва глядзела на ўсіх людзей, якія ішлі насустрач. У кожным яна шукала адгадку, нібы пыталася позіркам:

– Вы адчуваеце, што нешта павінна адбыцца?

Вось насустрач ідзе жанчына з лагоднай усмешкай на твары. Сэрца Машы закалацілася, і за сваім хваляваннем дзяўчынка не адразу заўважыла, як побач з жанчынай смешна бег – каціўся, перакульгваючы з лапкі на лапку, быццам сапраўдны Калабок, – зусім маленькі шчанюк. Ubачыўшы Машу, ён, радасна віскочучы, кінуўся дзяўчынцы пад ногі. Тая шчасліва засмялася: ужо даўно яна таемна марыла пра сабаку, таму гэты маленькі ёй спадабаўся адразу.

– Прывітанне, Калабок, – працягнула Маша руку, каб пагладзіць шчанюка. А той пачаў лашчыцца да ног, потым лёг на спіну, падстаўляючы спіну для пачэсвання.

– Які цудоўны ў вас сабака, – сказала Маша, звярнуўшыся да жанчыны, але той ужо не было побач.

Дзяўчынка захвалялася, заўважыла ўдалечыні жанчыну і з Калабком на руках кінулася яе даганяць:

– Пачакайце, тут жа ваш сабака.

Жанчына збянтэжана зірнула на Машу:

– Не, дзяўчынка, гэта не мой сабака.

– Адкуль жа ён тут? – разгублена спытала Маша.

Незнаёмка толькі плячыма паціснула і пайшла далей.

Больш за гадзіну Маша, разгубленая і спалоханая, кідалася па парку ў пошуках гаспадара. Калабок жа гэтым часам мірна спаў на руках дзяўчынкі. Стаміўшыся, Маша села на лаўку. Было зразумела, што гэта звычайны дваравы сабака, ад якога адрокся гаспадар. Маша паглядзела на свайго новага сябра, які соладка пасопваў на яе каленях. І такія радасць і шчасце ахапілі яе, што дзяўчынка засмялася. Вось што павінна было здарыцца сёння! Маша знайшла новага сябра, самага надзейнага і адданага, які сам выбраў яе, пабачыў у ёй сваю гаспадыню.

– Ну што, Калабок, пойдзем дадому? – з усмешкай спыталася Маша.

Сабака глянуў на яе разумнымі вачамі і з падзякай лізнуў шчаку.

І яны пайшлі разам, шчаслівая дзяўчынка і, смешна перавальваючыся з лапкі на лапку, яе новы сябар.

Ханевіч Аліна Дзмітрыеўна,
вучаніца VII класа УА «Полацкая дзяржаўная гімназія № 2»